

Ο φύλακας του Κάστρου

/ Πεμπτουσία

image not found or type unknown

Ταράτσα ήταν ένα ψηλό σημείο που προεξείχε πάνω από τη

σιδερένια πύλη, κτισμένο με τις πολεμίστρες αλλά και με την απαραίτητη ζεματίστρα, δηλαδή εκείνη τη μικρή τρύπα πάνω από την πύλη· αυτό ήταν και το τελευταίο όπλο των κατοίκων εναντίον όποιου είχε καταφέρει να ζυγώσει τόσο απειλητικά κοντά στην πύλη και επιχειρούσε να την παραβιάσει. Από κει του

κι ήταν το μικρό περίπτερο, όπου ερνούσαν την ώρα τους, οι

προεστοί, με το μακρύ τσιμπούκι

τους, φορώντας τις στολές τους με τα στολισμένα μανίκια και τις κεντητές ζώνες.

Και για τρίτη φορά φώναξε:

-Ε! πορτάρη! ε! σεις προεστοί!

Αυτή τη φορά ακούστηκε βραχνό το βαρύ και οξύ τρίξιμο των σιδερένιων μοχλών της πύλης. Αλλά, κατά περίεργο τρόπο η πύλη συνέχιζε να παραμένει κλειστή, σαν να υπήρχε κάποιος που σπρόκκετο να την ανοίξει. Συγχρόνως ακούσθηκε μια

- Ε, συ! Πώς βιάζεσαι τόσο,

τσόμπανε; έχε υπομονή, να κατεβάσουμε το γεφύρι. Ή μήπως θέλεις να σ' ανεβάσω και σένα με το σχοινί, όπως ανέβασα τον παραγιό σου την αυγή;

- Τον ανέβασες με το σχοινί; είπε αυθόρμητα ο βοσκός.

- Έφερε το γάλα του κυρ Αναγνώστη, του προεστού κι ο κυρ Αναγνώστης το θέλει φρέσκο, κατάλαβες. Εγώ έριξα το σχοινί, για να βάλει την καρδάρα στον γάντζο να την τραβήξω κι η αφεντιά του δέθηκε ο ίδιος, χωρίς να μου το πει. Σαν βαρύ το γάλα, είπα, σαν άρχισα να τραβώ το σχοινί. Σαν το ανέβασα ως τα μισά, βλέπω τη μούρη του παραγιού σου και με κοίταζε και γελούσε σαν μαϊμού. Είπα να του παίξω καμιά δουλειά, ν' αφήσω το σχοινί, που να του φανεί ο ουρανός σφοντύλι... να σου τον φτιάσω εγώ κοπανιστή... Μα ας έχει χάρη· λυπήθηκα το γάλα του κυρ Αναγνώστη, είδαμ' ένα τσουπανόπουλο λιγότερο, ένα περισσότερο, δε θα

- Δε με μέλει εμένα γι' αυτά, του

φώναξε απ' αντίκρυ ο βοσκός, που είχε αρχίσει να δυσφορεί με την πολυλογία του φύλακα, ο οποίος, αόρατος πίσω από τον τοίχο, βλέποντας όμως τον βοσκό πίσω από την πολεμίστρα, ευχαριστιόταν να τον πειράζει, καπνίζοντας το κοντό τσιμπούκι του. Είχε φαίνεται αξιώσεις να γίνει δημογέροντας κι έτρεφε περιφρόνηση για το γένος των βοσκών.

- Και για ποια πράγματα σε μέλει εσένα; απάντησε ο φύλακας, μιμούμενος τη φωνή του τσοπάνη.

- Άκουσε να σου πω! Πού είσαι; έκραξε εκείνος ανυπόμονος. Τρέχα να πεις στους προστάτες το καλό που σας θέλω! Να μην κατεβάσετε το γεφύρι! Το καλό που σας

- Να μην κατεβάσουμε το γεφύρι;

επανέλαβε μηχανικά ο φύλακας πίσω από την πολεμίστρα.

- Να μην το κατεβάσετε! φώναξε με μεγαλύτερη ένταση ο βοσκός.

- Και γιατί; Εσύ θα μας προστάξεις; Μήπως ονειρεύτηκες τίποτε;

Και ήταν έτοιμος, όπως προηγουμένως καθυστερούσε ν' ανοίξει την πύλη του φρουρίου, απλώς για να βασανίσει τον βοσκό, επειδή νόμισε ότι ήθελε να μπει στο Κάστρο για δική του δουλειά, έτσι τώρα ν' ανοίξει την πύλη και να κατεβάσει με τη βοήθεια του μοχλού τη γέφυρα μια ώρα αρχύτερα, σε πείσμα του βοσκού, που του έλεγε να την κρατήσει υψωμένη. Ο μπαρμπα-Δήμος, έτσι ονομαζόταν ο φρουρός, ήταν η παραξενιά κι η αντιλογία προσωποποιημένη.

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας

%ftoxos__agios11%